

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-4579/2025-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Draženke Deladio, predsjednika vijeća, dr. sc. Srđana Šimca, suca izvijestitelja i Nikoline Mišković, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom Stečajna masa iza KECERIN GRADNJA d.o.o. u stečaju, Zagreb, Novačka ulica 329, OIB: 95226483763, kojeg zastupa stečajni upravitelj Daniel Deković, odlučujući o žalbi stečajnog vjerovnika RETURN TO BUSINESS d.o.o., Zagreb, Korčulanska ulica 2, OIB: 41614576274, kojeg zastupa punomoćnik Jerko Grgić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mamić, Grgić, Vinter d.o.o. u Zagrebu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2311/2024-22 od 30. listopada 2025., u sjednici održanoj 6. ožujka 2026.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovana žalba stečajnog vjerovnika RETURN TO BUSINESS d.o.o., Zagreb, i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2311/2024-22 od 30. listopada 2025.

Obrazloženje

1. Pobijanim rješenjem odbijen je kao neosnovan prijedlog stečajnog vjerovnika za odvojeno namirenje tražbine u iznosu od 480.346,73 EUR. Prvostupanjski sud je ocijenio da stečajni vjerovnik u odnosu na ovu tražbinu nema položaj razlučnog vjerovnika jer ga je utemeljio na rješenju o ovrsi. Takvo rješenje ga ne stavlja u položaj razlučnog vjerovnika u stečajnom postupku (čl. 81. i čl. 164.a Stečajnog zakona, „Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17, 36/22 i 27/24; dalje: SZ). Pored navedenog, prvostupanjski sud je utvrdio da je rješenjem o ovrsi na koje se žalitelj pozvao, ovrha određena općenito bez jasnog određivanja o kojoj tražbini se radi i u kojem iznosu je ta tražbina.

2. Vjerovnik je protiv ovog rješenja podnio žalbu navodeći u njoj da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe čl. 81. i čl. 164.a SZ-a koje su po njemu ovoj pravnoj stvari neprimjenjive. Vjerovnikovo založno pravo ne mora biti upisano u javnoj knjizi u smislu čl. 81. SZ-a da bi mu se priznao status razlučnog vjerovnika. U ovom slučaju predmet zaloga nije stvar ili pravo koji bi bili upisani u javne knjige jer se tražbine kao predmet zaloga ne upisuju u javne knjige. Zato je

pozivanje na odredbu čl. 81. SZ-a promašeno. Prvostupanjski sud je trebao primijeniti odredbu čl. 82. SZ-a koja propisuje pravo odvojenog namirenja ostalih založnih vjerovnika - onih koji založno pravo imaju na predmetu ili pravu koji nisu upisani u javne knjige, a što da je prvostupanjski sud propustio učiniti. Takvi vjerovnici sukladno odredbi čl. 152. SZ-a imaju pravo na odvojeno namirenje. Žalitelj je upravo u takvoj situaciji jer je zalog stekao sudskom pljenidbom i prijenosom tražbine sukladno odredbi čl. 152. Ovršnog zakona.

3. U odnosu na utvrđenje prvostupanjskog suda da rješenjem o ovrsi nije točno određen predmet ovrhe, to je po ocjeni žalitelja potpuno nebitno kada je visina tražbine prema dužniku određena pravomoćnom presudom. Sama pljenidba provodi se dostavom rješenja o ovrsi dužnikovom dužniku, a pljenidba se smatra provedenom onog dana kada je rješenje o ovrsi dostavljeno tom dužniku. Pljenidbom ove tražbine žalitelj je stekao založno pravo na istoj i zato ima prednost u namirenju u odnosu na nju. Zato je žalitelj predložio drugostupanjskom sudu preinačiti pobijano rješenje u njegovu korist, a podredno, ukinuti ga i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno rješavanje.

4. Vjerovnikova žalba nije osnovana.

5. Nakon što je pobijano rješenje ispitano na temelju čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP), u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je ono pravilno i zakonito.

6. U ovoj pravnoj stvari sporno je ima li vjerovnik svojstvo razlučnog vjerovnika u smislu Stečajnog zakona, pozivom na rješenje o ovrsi doneseno na temelju pravomoćne presude, kojim je određena pljenidba i prijenos novčanih sredstava ovršenika, pri čemu rješenjem nije određena visina tražbine.

7. Žalbeni navodi, iako formalno utemeljeni na različitim odredbama Stečajnog zakona (čl. 164.a, čl. 81., čl. 82. i čl. 152.), u svojoj suštini počivaju na istoj pravnoj pretpostavci - da je žalitelj na temelju rješenja o ovrsi kojim je određena pljenidba i prijenos novčanih sredstava stekao založno pravo te time i svojstvo razlučnog vjerovnika. Takva tužiteljeva pretpostavka nije osnovana.

8. Odredbe čl. 81., čl. 82. i čl. 152. SZ-a uređuju položaj i način namirenja vjerovnika koji već imaju založno pravo ili drugo stvarnopravno osiguranje na stvari ili pravu dužnika, uključujući i prava koja se ne upisuju u javne knjige. Te odredbe ne predstavljaju pravni temelj za stjecanje založnog prava, već pretpostavljaju da je ono već nastalo sukladno pravilima materijalnog prava prije otvaranja stečajnog postupka.

9. Jednako tako, odredba čl. 164.a SZ-a uređuje učinke poduzetih radnji ovrhe na novčanim sredstvima u odnosu na otvaranje stečajnog postupka, ali ne konstituira založno pravo niti stvara novo stvarnopravno osiguranje u korist ovrhovoditelja.

10. U ovoj pravnoj stvari rješenjem o ovrsi nije konstituirano založno pravo u smislu stvarnog prava niti je određen opseg tražbine iz kojeg bi se mogao utvrditi sadržaj i granice eventualnog osiguranja. Da bi se određeno pravo moglo kvalificirati kao razlučno, potrebno je da je riječ o stvarnopravnom teretu na konkretno određenoj imovini dužnika te da je opseg osiguranja određen ili barem odrediv. Budući da rješenjem o ovrsi nije određena visina tražbine, iz istog nije moguće utvrditi opseg eventualnog osiguranja, čime izostaje jedna od temeljnih pretpostavki postojanja založnog prava kao razlučnog prava.

11. Rješenje o ovrsi kojim se određuje pljenidba i prijenos novčanih sredstava predstavlja procesnu mjeru prisilne naplate tražbine, odnosno ovršnu radnju. Takvo rješenje samo po sebi ne konstituira založno pravo na određenoj stvari ili pravu u smislu stvarnog prava, već proizvodi učinke isključivo u okviru ovršnog postupka. Otvaranjem stečajnog postupka pojedinačni ovršni postupci se prekidaju, a daljnje namirenje vjerovnika moguće je isključivo prema pravilima stečajnog prava.

12. Sama činjenica da je prije otvaranja stečajnog postupka doneseno rješenje o ovrsi na novčanim sredstvima ne znači da je time nastalo razlučno pravo u smislu Stečajnog zakona. Pljenidba novčanih sredstava predstavlja sredstvo prisilne naplate u ovršnom postupku, ali ne uspostavlja stvarnopravno osiguranje koje bi davalo pravo na odvojeno namirenje u stečaju.

13. Kod ovrhe na novčanim sredstvima pljenidba proizvodi učinak zabrane raspolaganja te eventualno stvara učinke slične založnom pravu unutar ovršnog postupka, ali ne konstituira klasično stvarnopravno založno pravo na određenoj stvari u smislu stečajnog prava. Riječ je o procesnom instrumentu naplate, a ne o stvarnopravnom opterećenju imovine.

14. Budući da žalitelj prije otvaranja stečajnog postupka nije stekao založno pravo prema pravilima materijalnog prava, nema svojstvo razlučnog vjerovnika. Posljedično tome, odredbe Stečajnog zakona na koje se poziva ne mogu se primijeniti, jer sve pretpostavljaju postojanje već stečenog osiguranja, a ne služe njegovu osnivanju.

15. Stečajni postupak je kolektivni postupak namirenja vjerovnika koji zamjenjuje pojedinačne oblike prisilne naplate. Otvaranjem stečaja prestaje mogućnost individualne egzekucije, a pravni položaj vjerovnika određuje se isključivo prema pravilima stečajnog prava.

16. Razlučno pravo predstavlja iznimku od načela jednakog položaja vjerovnika i može postojati samo ako je prije otvaranja stečajnog postupka nastalo valjano stvarnopravno osiguranje na određenoj imovini dužnika. Procesne radnje poduzete u ovršnom postupku, uključujući pljenidbu i prijenos novčanih sredstava, same po sebi ne stvaraju takav stvarnopravni teret.

17. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da žalitelj na temelju predmetnog rješenja o ovrsi nema svojstvo razlučnog vjerovnika niti mu pripada pravo na odvojeno namirenje, već svoju tražbinu može ostvarivati u stečajnom postupku kao stečajni vjerovnik. Za priznanje razlučnog prava nisu ispunjene zakonske pretpostavke.

18. Slijedom navedenog, riješeno je kao u izreci (čl. 380. t. 2. ZPP-a).

Zagreb, 6. ožujka 2026.

Predsjednik vijeća
Draženka Deladio

Broj zapisa: **9-30883-bbc09**

Kontrolni broj: **03f78-7aa8c-0c243**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.